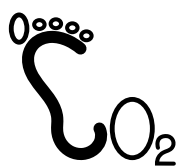

Alternativní metody snižování CO₂ v atmosféře

Existuje mnoho metod jak bojovat se zvýšeným obsahem CO₂ v atmosféře, ať už více či méně náročných. Je ale dobré si uvědomit, že nikdy není jen jedno řešení.

Uhlíková stopa je jedním z klíčových indikátorů udržitelného rozvoje a také měřítkem dopadu lidské činnosti na životní prostředí a na klimatické změny. Zaměřuje se na množství skleníkových plynů v atmosféře (CH₄, CO₂, N₂O, SF₆, freony), které je vyjádřeno jako ekvivalent oxidu uhličitého a udává se v hmotnostních jednotkách (tun ekvivalentů CO₂).

Uhlíková stopa se skládá ze dvou částí:

- Primární (přímá) stopa = množství emisí CO₂ uvolněné spalováním fosilních paliv včetně dopravy a spotřeby energie domácnostmi; tyto činnosti lze taktéž přímo kontrolovat.
- Sekundární (nepřímá) stopa = množství emisí CO₂ uvolněné v průběhu životního cyklu výrobků, které používáme, od jejich výroby po eventuální likvidaci.

Jednou z alternativních metod snižování obsahu CO₂ v atmosféře je **přidávání vápence do mořské vody**. Oceány jsou největšími pohlcovači uhlíku. Každoročně jej absorbují 2 miliony tun. Přidáním vápence do mořské vody se zvýší její zásaditost, posílí se tím její schopnost vstřebávat CO₂ ze vzduchu a sníží se její sklon k zpětnému uvolňování CO₂. Tuto metodu lze realizovat v regionech, kde je levný a dostupný vápenec. Takových oblastí existuje mnoho, například první takovou lokací by se mohl stát Nullarbor Plain v Austrálii. Zde se nachází naleziště vápence o rozloze deset tisíc kilometrů čtverečních. Při těžbě vápence se sice taktéž tvoří CO₂, ale po přidání vápence do mořské vody jej voda může absorbovat až dvojnásobek.

Sinice jsou organismy, díky nimž má atmosféra podobu, kterou známe dnes. Stály na úsvitu existence kyslíku na naší planetě a to díky tomu, že dokáží fotosyntézou z CO₂ vyrábět kyslík stejně jako další rostliny. Vědci proto zkoumají i možnosti, jak by se tyto drobné organismy mohly do boje s CO₂ zapojit.

Říká se, že produkci CO₂ běžného života jednoho člověka lze vykompenzovat zasazením čtyř stromů. Klasické pořekadlo, že muž by měl zasadit strom, zplodit syna a postavit dům by se tedy mělo poněkud upravit?

Nejsnadnějším způsobem, jak zbytečně nezvyšovat obsah CO₂ v atmosféře, ke kterému může přispět každý z nás, je **třídění odpadu a recyklace**. Podle webu www.jaktridit.cz jsme tříděním odpadu v loňském roce zachránili 23 km² přírody v ČR. Pro představu 23 km² odpovídá ploše 100 parků Lužánky vedle sebe, nebo 1/10 Brna.

Dosáhlo se toho tím, že se znovu využilo 72 % celkové produkce obalových materiálů! Recyklát pak při výrobě nových výrobků nahradil přírodní zdroje, které se tak nemusely vytěžít. Tím se také podařilo snížit zátěž životního prostředí, protože díky třídění odpadu je v atmosféře o 1 176 339 tun ekvivalentů CO₂ méně.

Třídít, stejně jako zbytečně neplýtvat surovinami a chránit přírodu, má smysl. Pokud by lidé dokázali zastavit růst obsahu CO₂ v atmosféře, případně způsobit i jeho pokles, nemuselo by se k podzemnímu ukládání CO₂ ani přistupovat.

Činnosti, kvůli kterým uniká CO₂ do ovzduší (tepelné elektrárny, auta, letadla atd.), uhlíkovou stopu zvyšují. Naopak, snižují ji ty činnosti, při kterých se CO₂ ukládá (např. vysazování lesů). Některé činnosti jsou tzv. uhlíkově neutrální, např. energie ze slunce či větru nebo získávání energie spalováním biomasy (dřevo, sláma, atd.), protože při nich se nadbytečný CO₂ do atmosféry neuvolňuje. Spálením **biomasy** se totiž uvolní jen množství, které rostliny zachytily při svém růstu. **Obnovitelné zdroje energie** zase za svou životnost vyrobí mnohokrát více elektřiny, než se spotřebovala na jejich výrobu.